

налитъ поколѣния. Кръвта на миналитъ престѣпления и до днесъ още не се е измила отъ земята. Бацилитъ на миналитъ грѣхове сж още на земята. Това е фактъ. Ако не бѣше така, досега вие щѣхте да станете свети. Казвате, че Господъ ще ви спаси. Какъ ще ви спаси Господъ, когато вие не искате да живѣете? Какъ ще ви спаси Господъ, когато вие продавате живота си? Ако не искате да живѣете, не мислете, че смъртъта туря граници на живота. Преди всичко, вие не знаете, какво нѣщо е смъртъ. Всѣки трѣбва да има опитностъ да познава смъртъта. Красивъ процесъ е смъртъта за онзи, който знае, какъ да умре. Страшенъ процесъ е смъртъта за онзи, който не знае, какъ да умре. Докато не знаеше, какъ да умре, и за Христа бѣше страшна смъртъта на кръста, но като намѣри изходния пѣтъ, смъртъта стана за Него красива, лека. Тогава Христосъ каза: „Господи, въ Твоитѣ рѣце предавамъ духа си“ — и издѣхна. Защо трѣбваше да умре Христосъ — за свои грѣхове ли? — Не, Христосъ трѣбваше да намѣри изходния пѣтъ, да излѣзе отъ трѣбитѣ на еврейската канализация. И като излѣзе отъ тѣзи трѣби, той стана свободенъ. Нѣкои казватъ, че сж свободни. — Не, преди смъртъта си никой не е свободенъ. Така е казалъ Солонъ, грѣцки философъ, на единъ отъ древнитѣ царе.

„Дозволено е на човѣка да прави добро“, Ако не прави добро и не живѣе, човѣкъ не може и да умре. Който може да прави добро и да живѣе, той може и да умре. Ако егоизмътъ въ човѣка не може да умре и следъ това да стане човѣкъ, способенъ за доброто, той не би могълъ да живѣе. Следователно, смъртъта подразбира преминаване отъ едно състояние въ друго: егоизмътъ да се смѣни съ altruизмъ, отрицателната мисълъ съ положителна, низшето чувство съ висше, умразата съ любовь. Ако тази смѣна не може да стане, и доброто не може да влѣзе въ човѣка. Доброто е условие, при което животътъ може да се прояви. Любовьта пѣкъ е онази вътрешна, мощна сила, която дава условия за проява на доброто, което води човѣка въ новия животъ. Любовьта действува навсѣкжде въ природата и създава условия за новъ животъ, за нови организми. Сега се създаватъ нови типове. Като започнете отъ човѣка и свършите съ най-малкитѣ сжщества, всички претърпяватъ видоизмѣнения. Старитѣ типове ще се запазятъ, но тѣ ще останатъ като спомени на миналото, каквото днесъ представятъ вълцитѣ, мечкитѣ, тигритѣ, кобритѣ, акулитѣ и